PŘIPOUTANOST A ODPOUTANOST

Pět cest k odpoutanosti

Vybráno ze Satsangu 10.2.2007

.....

Jedním z nejdůležitějších faktorů na duchovní cestě je odpoutanost. Dokud máme vazby ke světu, ať už jde o nějaké věci, události nebo vztahy, spoutává nás to. Čím více ze sebe svou připoutanost setřeseme a stáváme se odpoutanějšími, tím více zažíváme volnost a osvobození. Včera jsme na satsangu s indickými žáky četli pasáž o odpoutanosti. Svámí Ramsukhdasdži v ní vysvětloval, že pro osvobození tolik důležitou odpoutanost můžeme získat pěti cestami.

- Prvním zdrojem, z něhož může do našeho života vstoupit více odpoutanosti, je utrpení. Dojde k nějaké nešťastné události, například zemře někdo z našich blízkých, a my začneme díky tomu uvažovat o smyslu života. Bolestivé události oslabují naši připoutanost.

- Druhým zdrojem odpoutanosti je strach. Náš strach ze smrti, obavy ze stáří, nejistoty v práci a v materiálním zajištění našeho života nás přivádějí k úvahám o pomíjivosti a nesmyslnosti světa.

- Třetím zdrojem odpoutanosti je přemýšlení o pomíjivosti všeho ve světě. Pokud je naše myšlení vedeno rozlišovací schopností, směruje nás správným směrem.

- Čtvrtou cestou, jíž se upevňujeme v kvalitě odpoutanosti, je duchovní praxe. Když si například opakujete ve svém srdci boží jméno, jste po celou dobu odpojeni od lidí a světa kolem. Místo vazeb se světem se prohlubuje vaše láska k Bohu nebo k nějakému světci. Ztrácíte na chvíli své mentální propojení s okolím, s blízkými lidmi, se svým majetkem, s domovem a s dalšími věcmi ze světa.

- Nakonec je zdrojem naprosté odpoutanosti duchovní seberealizace, kdy je člověk zcela připoután pouze k Bohu a tím odpadají všechny osobní vazby ke světu.

Popsal jsem vám pět cest v posloupnosti, v níž se v nás odpoutanost více a více upevňuje. Na nejnižším stupni se dostává odpoutanost do našeho života strádáním. Když vás bolí záda nebo zraněná noha, ztrácíte zájem o svět. Jakmile ale bolest odezní, začnou vás ihned napadat myšlenky na to, s kým byste si někam vyrazili. Podobně i na druhém stupni, kde vás k většímu oddělení se od materiálních nebo fyzických věcí vede strach, odpoutanost končí, jakmile pomine ohrožení. O poznání hlouběji nás ovlivní naše rozjímání o povaze života. Ještě více se naší součástí stává odpoutanost získaná z duchovních cvičení, meditace nebo opakování mantry.

Když se na satsangu zpívá, zapomínáte na chvíli na celý svět. Proto také každý den na závěr Satsangu zpíváme. Dostáváte se v tu chvíli do jiné dimenze. Na chvíli existujete bez všech svých vazeb. Čtvrtým způsobem se v nás odpoutanost upevňuje hlouběji, vydrží déle a dochází k většímu pročištění. Vytváří se v nás větší potenciál pro duchovní seberealizaci.

Do duchovní praxe patří také nesobecká služba. Pokud pracujete s myšlenkou na druhé, dochází k odpoutanosti. Sebe a své připoutanosti musíte odložit i tehdy, když přispíváte na nějaké dobročinné účely.

Nakonec veškerá připoutanost zaniká tím, že zažíváme své pravé Já a Lásku Boha. Rozvine se trvalé pouto Lásky pouze s Bohem. Cílem není zůstat u vyprahlé odpoutanosti, ale uvolnit místo připoutanosti prostor Lásce. Láska je naprostým protikladem připoutanosti. Vazby se světem nás spoutávají a vytvářejí v nás tendence k vlastnictví. Upadneme například do klamu, že nějaká osoba patří jenom nám. Naopak Láska přináší osvobození.

První dva zdroje odpoutanosti vstupují do našeho života nedobrovolně. Utrpení a nejistotu jsme si nevybrali. Odklánějí nás od našich vazeb pouze po dobu svého trvání. Jakmile odeznějí, jsme téměř zpátky tam, kde jsme byli předtím. Třetí cesta, přemýšlení o povaze života, už je více naší volbou. Měli bychom se proto takovým zastavením věnovat co nejčastěji. Pomůže nám to v odpoutávání a uvolňování se z pout připoutanosti. Zcela svobodnou volbou potom je, zda se vydáme čtvrtou cestou a zařadíme do svého života co nejvíce duchovní praxe.

Chtěl jsem vás dnes nasměrovat k tomu, abyste do svého života nechali vstoupit více odpoutanosti. Čím víc se uvolníte ze svých připoutaností ke svému tělu, zdraví, penězům, uznání od druhých, společenskému postavení a dalším hmotným věcem, tím více začnete objevovat svůj vztah s Bohem. Bůh a vaše duše totiž ve vás přebývají neustále.

Proto se dobrovolně, ze svého vlastního rozhodnutí, věnujte úvahám o smyslu života, duchovním cvičením, četbě duchovních knih, přispívání na dobročinné účely, nesobecké službě...

Přeji vám všem, abyste se postupně uvolnili ze svých připoutaností.

.....